

A
ROMANA legszebb
története
Széles a világ
– nagy a szerelem

Raye Morgan

Viszik a menyasszonyt!

Caroline Anderson

Álomesküvő újratöltve

Nicola Marsh

Gyűrű az örökkévalóságnak

 HARLEQUIN®
Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Helen Conrad, 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2026*

Eredeti címe: *Crown Prince, Pregnant Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© *Caroline Anderson, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2026*

Eredeti címe: *Valtieri's Bride!* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Bálint Orsolya

© *Nicola Marsh, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2026*

Eredeti címe: *Marrying the Enemy* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 43. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-175-4

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Raye Morgan

Viszik a menyasszonyt!

1. FEJEZET

Monte nem látott senkit, ám Pellea olyan közel haladt el a férfi rejtkehelyéhez, hogy a nő édes illata megcsapta az orrát. Monte az ajkába harapott, mert lelki szemei előtt lágy domborulatok jelentek meg, és egyszerre érezni vélte a lány selymes bőrét, a szatén ágynemű hűvösét.

De el kellett fojtania a vágyait, hiszen nem azért jött, hogy megint engedjen ennek az érzéki csábításnak. Erre most nem volt ideje.

Pellea ismét elsétált a nyitott ablak előtt, Monte még a köntöse suhogását is hallotta, ahogy a nő fel-alá járkált a fák árnyékában, a kis belső udvaron. Ide, erre a békés kertre nyílt Pellea Marallis lakosztálya, mely egy fényűzően berendezett hálóteremből, egy gardrób szobából, egy szalonból és egy kis könyvtárból állt.

Pellea úgy élt itt, akár egy hercegnő.

A zavargások előtt Monte nem ebben a palotaszárnyban lakott a családjával. A kastélynak az a része teljesen leégett azon a végzetes éjszakán, amikor a szüleit a Granvillik meggyilkolták. Még most is ők, ezek a gonosztevők voltak az urak Ambriában, Monte szülőhazájában.

Pellea nem tehetett a huszonöt évvel ezelőtt megesett szörnyűségekről, semmi köze nem volt ahhoz, hogy Monte trón- és jogfosztottá vált. A lány apját viszont annál több bűn terheli. Az öreg Marallis eredetileg Monte apjának tanácsadója volt, de árulóvá vált, és régóta a Granvilliknek dolgozott, amiért természetesen büntetést érdemel – már amennyiben Monte terve sikerrel jár, és visszaserzi a hatalmat a trónbitorlóktól.

Monte még nem látta Pelleát. Épp hogy csak kijött a titkos átjáróból, aztán gyorsan elrejtőzött az öltözőszobában, és várt. Amikor váratlanul meghallotta a lány hangját, feszülten fülelt, hogy ki van még itt, de hamar rájött, hogy a lány telefonon beszél.

– Pici gyöngyöket, jó? A lehető legkisebbeket, virágformában elrendezve...

Monte először nem is figyelt a lány szavaira, annyira elandalította a beszéde. Milyen dallamos, kellemes hangja van! Kristálytisza, mint egy tökéletesen felhangolt akusztikus gitár.

Monte álmodozóan elmosolyodott. Egyre erősebb lett benne a készletés, hogy lássa is a lányt.

Ehhez azonban változtatnia kellene a helyzetén, és ez nem egyszerű, hiszen még nem akarta, hogy felfedezzék. Kijebb húzódott, egészen közel az ablakhoz, és sikerrel járt. Láthatta végre Pelleát!

Monte szíve olyan hevesen vert, hogy alig kapott levegőt.

Pelleában az volt a legkülönlegesebb, hogy noha nem volt nemesi származású, mégis arisztokratikus külsővel büszkélkedhetett. Olyan volt, mint egy görög szobor: karcsú és légies. Vagy mint egy reneszánsz festmény angyala. Esetleg mint Toulouse-Lautrec egyik táncosnője. Vagy mint egy filmsztár a harmincas évekből. Nem lehetett nem figyelni rá.

Bár bizonyára más nők is szépek. Másnak is lehet szív alakú arca, kissé ferde metszésű, hosszú és dús pilláktól keretezett sötét szeme, érzéki ajka, aranyszőke haja, Monte mégsem találkozott még senkivel, aki ilyen hatással lett volna rá, mint Pellea.

Talán mert a lány lényében volt valami emelkedettség és egyfajta belső tűz. Valami különös erő, amely mindig, minden cselekedetében megjelent, akár kedves és játékos volt, akár csábító, akár dühös.

Amikor két hónappal ezelőtt Monte először megpillantotta, azonnal érezte, hogy nem átlagos nővel van dolga. Nem csoda, ha nem nyugodott addig, míg meg nem szerezte magának. Kár, hogy csak pár napig lehettek együtt.

– Úgy tesz, mintha nem látta volna a vázlataimat – mondta ingerülten Pellea. – Márpedig ha látta, észre kellett volna vennie, hogy a hagyományos stílus áll a legközelebb hozzám. Ne legyen túl merész szabású, az nem illene az alkalomhoz!

Monte homloka ráncba szaladt. Bizonyára valami ruháról van szó. Talán bál lesz az udvarban?

Milyen kár, hogy ő nem táncolhat Pelleával!

Vágyakozva szemlélte a lányt az ablakon át, tekintete megpihent a nő karcsú nyakán és a köntöse mély dekoltázsán.

– Gyémántberakás? Dehogy! Szó sem lehet róla! Gyémántból épp elég lesz egy is. Nem vagyok az a fajta, aki szereti, ha beborítják ékszerekkel.

Pellea most olyan közel haladt el az ablakhoz, hogy a fiatalember, ha akarja, akár meg is érintette volna. De egyelőre várt.

– Igen, igen, a fátyol is elefántcsontszínű, és a szegélyén szintén lehet egy kevés gyöngy...

Fátyol? Ez mégsem bál lesz, inkább esküvő, jött rá Monte. Pellea a menyasszonyi ruháját tervezi! Vagyis hamarosan férjhez megy...

A fiatalember megdöbbsent. Hogy jut a lány eszébe, hogy házasságot kössön? Hát már teljesen elfelejtette őt? Monte dühös lett, de a lélekjelenlétét szerencsére sikerült megőriznie, és továbbra sem bújt elő a rejtkehelyéről.

Pellea nem mehet férjhez! Ezt ő nem engedheti!

Egy perccel később azonban kijózanodott. Milyen alapon tilthatná meg a lánynak a házasságot, hiszen ő maga még nem tervezi, hogy megnősül. Most sokkal fontosabb dolga van: államcsínyt akar előkészíteni, hogy visszaszerezze a trónját. És ha később mégis úgy dönt, hogy családot alapít, akkor sem annak az embernek a lányát fogja elvenni, aki elárulta az apját, és aki a Granvillik első számú talpnyalója.

Ugyanakkor mégis bántotta a gondolat, hogy a lány, alig két hónappal a rövid, ám annál viharosabb kalandjuk után, máris az esküvőjét tervezi valaki mással.

Ekkor halk gongszó hallatszott, és Monte összereszt. Ez is egészen új volt: két hónapja még rézkopogtatóval kellett kopognia Pellea ajtaján. Vajon mi minden változott még azóta, hogy itt járt?

Pellea alig fejezte be a stylisttal folytatott beszélgetést, amikor ismét megszólalt az új gong. A lány fájdalmasan felsóhajtott. Semmi kedve nem volt a társasághoz, ráadásul sejtette, hogy leendő férje a látogató.

– Szabad! – kiáltotta ennek ellenére, és már hallotta is, hogy nyílik a kovácsoltvas kapu. Egy magas, széles vállú, szőke férfi lépett a belső udvarra. Arcra nem is lett volna csúnya, ha sikerül eltüntetnie az ábrázatáról azt a fölényes mosolyt, mely úgy tűnt, ráfagyott az arcára. Leonardo Granvilli a jelenlegi uralkodó, Giorgio Granvilli legidősebb fia volt. Giorgio Granvillit a köznyelv Generálisnak nevezte, holott valójában zsarnok volt, igazi, vérbeli despota.

– Drágaságom! – üdvözölte Leonardo sugárzó mosollyal a menyasszonyát. – Milyen szép vagy ma! Szemkápírázatúan gyönyörű.

– Ne fáraszd magad a bókokkal, Leonardo. Gyerekkorunk óta ismerjük egymást, mindketten tudjuk, mire megy ki a játék, úgyhogy kímélj meg az ömlengéseidtől!

A férfi arca elborult.

– Mondd csak, kedvesem, miért nem tudsz olyan lenni, mint a többi nő? Miért nem tudsz örülni a bókoknak? Tekintsd úgy a szép szavakat, mint a cukormázot, melyek megédesítik a keserű pirulát.

Pellea felkacagott, és szertartásosan pukedlizett.

– Mi szél hozta az én nemes lovagomat a lakosztályomba? – érdeklődött udvariasan.

Leonardo elégedetten biccentett.

– Látod, így már sokkal jobb. Mégiscsak van rá esély, hogy működni fog a házasságunk.

– Valóban?

– Híreim vannak – jelentette be a férfi. – Lehet, hogy el kell halasztanunk az esküvőt.

– Micsoda? – Pellea önkéntelenül a hasára tette a kezét. Amint tudatára ébredt az árulkodó mozdulatnak, zavartan leengedte a karját. – Miért?

– Mert a vén bolond, a DeAngelis klán feje meghalt, ami zavargásokhoz vezethet az ambriai emigránsok körében. Míg meg nem választják az új vezetőjüket, és le nem csillapodnak a kedélyek, riadókészültségben kell állnunk, hogy a legkisebb fenyegetésre is azonnal válaszolhassunk.

– Miért kellene ezért elhalasztanunk az esküvőt? – értetlenkedett Pellea. – Éppenséggel akár előre is hozhatnánk.

– Ó, édesem! Hát ennyire szeretnél hozzám jönni?

Leonardo kinyújtotta a kezét, hogy megsimogathassa a nő haját, de Pellea ellökte a kezét és elfordult.

– Inkább úgy mondanám, hogy szeretnék túlesni a dolgon – dűnnyögte.

– Mit mondtál? – tudakolta a férfi.

– Semmi különösét. – A lány kísétált az árnyékból, majd ismét a férfi felé fordult. – Természetesen úgy lesz, ahogy akarod. De ami engem illet, szeretnék a lehető leghamarabb férjhez menni.

– Értem – biccentett Leonardo. – Gondolom, főleg apád állapota miatt. Beszélek apámmal, jó? Remélhetőleg megtudunk egyezni egyminnél közelebbi dátumban. – Pelleára nézett és elmosolyodott.

– El sem hiszem, hogy álmaim asszonya végre az enyém lesz! Hányszor is kosaraztál ki?

– Ki emlékszik már arra? – A lány legyintett. – Tudod, Leonardo, mi lenne a legjobb mindketőnknek? Ha sürgősen találnál egy lányt, akit szeretsz.

Leonardo meglepetést színlelt, de elég rosszul játszott.

– Miket beszélsz? Hiszen pontosan tudod, hogy csak téged akarlak.

– Birtokolni akarsz – sóhajtotta Pellea. – Én az előbb szerelemről beszéltem. Érted egyáltalán a különbséget?

Monte valósággal fuldoklott a dühtől, ahogy a jegyespár beszélgetését hallgatta. Ó, mennyire gyűlölte ezt az embert! Mennyire gyűlölte az apját, az egész családját!

És mégis mozdulatlanul állt, mert tudta, hogy indulatból nem szabad cselekednie. A harag rossz tanácsadó. Meg kell őriznie a hidegvérét, kivárni a megfelelő pillanatot, és akkor lecsapni. Milyen jó, hogy már nem kell sokáig várnia!

Arra azonban nem számított, hogy emlékezetébe kitörölhetetlenül beleégtek a Pelleával töltött napok, és hogy a vágya a lány iránt azonnal lángra lobban, amint megpillantja.

Persze ez csak szenvedély, vegytiszta testi vágy, semmi több. Egyelőre korai lett volna elköteleznie magát, ráadásul nem vezethet oltár elé egy polgári személyt. De azzal a gondolattal, hogy Pellea éppen ennek a fajankónak nyújtja a kezét, nem tudott megbarátkozni.

– Gyere velem a díszterembe! – kérte Pelleát Leonardo. – A ceremóniamester vár minket. Meg kellene beszélünk az esküvői vacsora részleteit, és az sem ártana, ha egyeztetnénk, hová és hogyan utazunk el az esküvő után. Gondolom, nincs kifogásod egy kellemes nászút ellen.

– Nagyon is van kifogásom. – A lány elhárító kézmozdulatot tett. – Semmi esetre sem utazom most el, de ezt már többször leszögeztem.

A férfi láthatóan megütközött ezen, de Pelleát csöppet sem érdekelte, valódi vagy megjátszott a vőlegénye csodálkozása.

– Amíg apám beteg, nem hagyom el Ambriát, úgy vélem, ez érthető.

Leonardo sóhajtott egy nagyot, és elhúzta a száját.

– Hát jó. Legyen, ahogy akarod. De nagy meglepetést fogunk kelteni. Az emberek azt várják, hogy egy csodás utazással koronázzuk meg az egybekelésünket.

– Várják csak nyugodtan, engem nem zavar. Apám fontosabb, mint az emberek véleménye, és én annyi időt akarok vele tölteni, amennyit csak lehet.

Pellea tudta, hogy a vőlegénye csalódott, de nem tehetett mást. Ha a világ a feje tetejére áll, akkor sem hagyja cserben a beteg apját. Ő volt az, akire mindig számíthatott, aki mindig mellette állt, akiben feltétel nélkül megbízhatott. Ő volt a támasza, a mindene, és most eljött az idő, amikor viszonzhatja a sok áldozatot, amit Vaneck Marallis hozott érte.

Részben az apja kedvéért készült férjhez menni Leonardóhoz is, az ő kívánsága volt ez a frigy. Pellea igent mondott a Generális legidősebb fiának, és a menyegzőjére készült, melyet valószínűleg napokon belül megtartanak. Most már nem volt visszaút, s az ifjú menyasszony azzal biztatta magát, hogy nem lesz semmi baj.

– Rendben, veled tartok – egyezett bele. – Csak egy percet adj, amíg átöltözöm. Köntösben mégsem szeretnék a ceremóniamesterrel találkozni.

Azzal elfordult, és a nyitott szárnyas ajtón át belépett a lakosztályába. Egyenesen a gardrób felé vette az irányt, és miután odabent volt, behúzta maga mögött az ajtót.

A következő pillanatban ledobta magáról a selyemköntöst, majd elkezdte kigombolni a csipkeruhát, melyet a köntös alatt viselt. Ekkor vette észre Monte cipőjét. Egy másodpercre mozdulatlaná dermedt, aztán lassan felemelte a fejét. Egyenesen a férfi szemébe nézett.

Rémület tükröződött a pillantásában, és gyorsan a szája elé kapta a kezét, nehogy felkiáltson. Sápadtan, mereven nézte Montét, és a fejében egymást kergették a gondolatok. Ezernyi érzés rohanta meg egyszerre: düh, keserűség, féktelen öröm... és igen: szerelem.

Ezért szorította a szájára a kezét, ezért nem akart sikoltani, nehogy Leonardo gyanút fogjon. Mert ha rájönne, hogy Monte itt van, természetesen azonnal hívatná az öröket. És Pellea ezt nem akarta. Akármilyen ellentmondásosak is voltak a Monte iránti érzései, azt semmi esetre sem szerette volna, ha a férfinak baja esik.

Megfordult, kipillantott az ablakon át a belső udvarra, ahol Leonardo várt rá, aztán vett egy nagy levegőt, és kinyitotta az ajtót. Kisétált a vőlegényéhez, miközben lázasan törte a fejét, milyen kifogással hozakodjon elő.

– Mi a baj? – tudakolta Leonardo, akinek rögtön feltűnt, milyen bizonytalanok a lány léptei, és milyen sápadt. – Rosszul érzed magad?

– Ó, igen – örült meg a jól csengő magyarázatnak Pellea. – Rám tört a migrén, mindjárt szétrobban a fejem. Nem halaszthatnánk délutánra ezt a megbeszélést a ceremóniamesterrel? Négyre, fél ötre talán használható állapotban leszek.

– Ó, mennyire sajnálom! De hogyhogy ilyen hirtelen? Hiszen az előbb még semmi bajod nem volt.

– A migrén már csak ilyen. Az egyik pillanatban még semmi jele, a következőben meg majd megőrülsz a fájdalomtól. Örülhetsz, hogy nem ismered ezt az érzést. – Pellea vágott egy grimaszt, és dörgölni kezdte a halántékát. – Most megyek, lefekszem. Remélem, hamarosan elmúlik.

– Én is remélem – felelte sötéten Leonardo. – Az esti bálra muszáj rendbe jönnöd, hiszen most jelentjük be az eljegyzésünket. Ja, és el ne felejtsd a diadémot! Viselned kell ma este.

– Úgy lesz. Ne aggódj, délutánra kialszom a migrént, és minden úgy megy majd, mint a karikacsapás.

– Biztos vagy benne, hogy nem kell orvos? Szívesen szólok Dracken doktornak.

– Nem, köszönöm. A nyugalom és a pihenés mindig segít.

– Hát jó. Ahogy gondold. – Leonardo finoman megfogta a lány kezét, és föléje hajolt. – Akkor fél ötkor találkozunk a könyvtárban, szépségem.

– Ott leszek.

Pellea halványan elmosolyodott, és addig nézett a férfi után, míg be nem csukódott mögötte a kovácsoltvas kapu. Aztán sarkon fordult, és visszaszaladt az öltözőszobába.

– Hát te meg mit keresel itt?! – förmedt Montéra dühösen. – Még van képed idejönni?

A lány dühkitörése meglepte Montét. Azt hitte, Pellea örülni fog neki, hiszen ő szívből örült a viszontlátásnak.

– Csak nem képzeled, hogy megint eljátszhatod velem ugyanazt, mint a múltkor?

– Nem, dehogy! – tiltakozott Monte. – Most valami egészen másról van szó, hidd el.

– Na, ne mondd! Idejössz titokban, beosonsz a palotába, és elrejtőzöl a lakosztályomban. Pontosan úgy, mint legutóbb. Elárulnád, mi változott?

– Az, hogy ezúttal velem jössz, amikor elmegyek. – Monte csibészesen elvigyorodott.

Pellea rábámult. Még hogy vele menjen! Megőrült ez a fickó?

Persze ha egészen őszinte akar lenni magához, be kell vallania, hogy nagyon szívesen vele tartana akár a világ végére is. Csakhogy nem teheti, még csak nem is gondolhat ilyesmire. Így is túlságosan sok éjszakát pazarolt el azzal, hogy Montéről, az együtt töltött szenvedélyes órákról ábrándozott. Ideje kivernie a fejéből ezeket a haszontalan gondolatokat. Nem gyengülhet el,

egyetlen pillanatra sem, és még véletlenül sem szólhatja el magát Monte előtt a babáról.

– Hogy jutottál be ide? – tudakolta hűvösen Pellea. – Vagy tudod mit? Inkább ne is mondj semmit! Úgyis csak hazudnál.

Most már a férfi szeme is dühösen villant meg.

– Nem szokásom hazudozni – vágta oda fagyosan.

Mereven, mérgesen nézték egymást.

Pellea tényleg haragudott Montéra, amiért hívatlanul betört hozzá, amiért gondot okozott neki, és amiért mindkettejüket veszélybe sodorta. Ugyanakkor tudta, hogy a düh, amely elöntötte, önvédelmi reakció. Távol kell tartania magától a férfit, és erre ez a legjobb módszer. Nagyon jó tudta, hogy ha Monte megérinti, azonnal elveszett. Hiszen már attól is kiborult, hogy megpillantotta.

Monte volt a legvonzóbb, legcsinosabb férfi, akivel valaha találkozott. Fekete hajú, kék szemű, magas és izmos, akár egy filmsztár. Pellea elfojtott egy vágyakozó sóhaj.

– Ez most mind mellékes – legyintett unottan. – A legfontosabb, hogy kijuttassunk innen téged.

Monte ismét elmosolyodott, szeméből eltűnt a haragos villámlás.

– Most, hogy ennyit fáradoztam, hogy bejussak, meg akarsz szabadulni tőlem?

– Nem érdekel, mennyit fáradoztál, itt nem maradhatsz. Egyetlen percig sem.

– Kegyetlen vagy – mondta Monte, és a tekintete, ahogy végigsiklott Pelleán, felért egy simogatással. – Máris elküldesz, holott csak most találtam rád?

A lány az ajkába harapott, aztán megrázta a fejét.

– Nem, ezúttal nem hagyom, hogy elkábítsanak a szép szavak – jelentette ki. – Tűnj el, most rögtön!

– Különben mi lesz? – Monte gunyorosan vont fel a szemöldökét. – Hívod az öröket?

– Ha muszáj.

– Jobban szeretném, ha nem hívnád őket.

– Akkor menj el! Most.

– Nem lehet – sóhajtott Monte. – Még nem végeztem el, amiért idejöttem. Konkrét célokkal érkeztem, Pellea.

A lány védekezően emelte fel a kezét.

– Nekem ehhez mi közöm?

– Nagyon sok – mosolygott a férfi. – Mert miattad jöttem. Mit szólnál egy békebeli, hamisítatlan lányrabláshoz?

Pellea zavartan hunyorgott. Monte szavai megdöbbenették. Azért jött, hogy elrabolja őt? Vagy csak tréfál? Persze ez elég rossz vicc lenne.

– Mondd csak, megbolondultál? Mégis, hogy képzeled? Hogy akarsz kicsempészni egy olyan épületből, amely hemzseg az öröktől, és ahol minden szegletben van egy biztonsági kamera?

– Megvan rá a módszerem, hidd el. Elvégre bejutottam valahogy ebbe a szigorúan őrzött épületbe.

– Hát ez az! Kíváncsi lennék, hogyan csináltad. Hogy cselezted ki az öröket?

Monte mosolya egyre szélesebbé vált.

– Szakmai titok.

– És mégis, miféle szakmát űzol mostanában? A falmászás világcsúcsát akarod megdönteni?

– Nem. – A férfi arca komollyá vált. – Én vagyok az ország törvényes ura, te is tudod. A trónörökös.

– Aha, ezt már mintha mondtad volna. Ébredj fel, Monte! Azok az idők már elmúltak. Ideje szembenézned a valósággal.

– A valóság az, hogy hamarosan felülhetek apám trónjára. Majd meglátod.

Pellea hátán végigfutott a hideg. Tudja vajon Monte, miről beszél? Tudja, hogy a puccs háborút és halált jelent? Veszélybe kerülnek, sőt talán meg is halnak azok az emberek, akiket szeretnek.

Pellea elfelejtette, hogy nem szabad a férfihoz érnie: odalépett hozzá, a mellére tette a kezét, és könnyörögve a szemébe nézett.

– Kérlek, Monte! – suttogta. – Kérlek, ne tedd ezt velünk!

A férfi az ajkához emelte a lány kezét, és belecsókolt a tenyerébe.

– Ne félj, neked nem történhet semmi bajod! – mormolta megnyugtatóan. – Vigyázni fogok rád, hiszen tudod, milyen fontos vagy nekem.

– Nem, nem tudom – rázta meg a fejét Pellea. – És azt hiszem, te sem tudod igazán, mire készülsz. Ha valamiféle forradalmat robbantasz ki, annak beláthatatlan következményei lehetnek. Egy felkelésnek sebesültjei, halálos áldozatai vannak. Mondd, tényleg ezt akarod?!

– Akkor is voltak halottak és sebesültek, amikor a Granvillik huszonöt évvel ezelőtt átvették a hatalmat – mutatott rá Monte. – Vegyük például a szüleimet, akiket hidegvérrel lemészároltak. És mi, gyerekek sem úsztuk volna meg, ha a hűséges embereink ki nem szöktetnek minket a kastélyból, át nem csempésznék a kontinensre, és nem teremtenek nekünk új személyazonosságot. Én és az öcsém pár óra leforgása alatt mindent elveszítettünk: a szüleinket, az otthonunkat, a hazánkat és a jövőnket. – Szúrós tekintettel nézett a lányra. – Mégis, mit vársz tőlem, Pellea? Talán felejtsem el ezt az egészet? Bocsássam meg ezeknek a szörnyetegeknek, amit ellenem és a családom ellen elkövettek? Mert ezt hiába is várod. Képtelen lennék rá.

Pellea hátán végigfutott a hideg. Tudta, mit jelent ez rá nézve: hogy az apjának sincs kegyelem. Vaneck Marallis mint a trónbitorló kegyence az elűzött uralkodói család ellenségének számított.

A következő pillanatban megszólalt a gong, mire mindketten összereztek.

– Igen! – szólt ki Pellea, miután sikerült visszanyernie a lélekjelenlétét.

– Bocsásson meg, Marallis kisasszony! – harsant fel kintről egy férfihang. – Fromer hadnagy vagyok. Csak meg akartam kérdezni, mikorra hozhatjuk önnek a diadémot.

– Az őrség parancsnoka – pillantott Montéra Pellea. – Be kellene hívnom.

– Tudom, hogy nem fogod behívni – felelte halkán a férfi, és tökéletesen nyugodtnak látszott.

– Mondana egy időpontot, kisasszony? – hallatszott megint Fromer hangja.

– Ó, igen. Elnézést, hadnagy. Azt hiszem, az volna a legjobb, ha este hétre hoznák a diadémot. Addigra megérkezik a fodrászom is.

– Időben itt leszünk, kisasszony. Köszönöm.

Azzal az őrség parancsnoka távozott. Pellea dermedten bámult a kapura, aztán megfordult, és Montéra pillantott. Tessék, már megint megadta magát a férfi vonzerejének! De talán még nincs veszve minden. Talán képes lesz erőt mutatni, nem úgy, mint két hónapja, amikor Monte először felbukkant az életében. Akkor ő sokkal gyöngébb volt, sokkal sebezhetőbb, hiszen öt perccel előtte veszett össze az édesapjával.

A férfi szinte a semmiből bukkant elő, miközben ő a kertben, a szökőkútnál zokogott. Nagyon rosszul érintette, hogy összekaptak az apjával, hiszen különben szinte soha nem veszekedtek. Nem is tudta volna megmondani, mi bántja jobban: az, hogy megsértette azt az embert, akit a legjobban szeretett, vagy az, hogy tisztában volt vele, előbb vagy utóbb úgyis meg kell tennie, amit az apja vár tőle.

Akkoriban kezdett megrendülni Vaneck Marallis egészsége, bár még nem volt ágyban fekvő beteg, úgy, mint most. Magához hívatta a lányát, és értésére adta, hogy feleségül kell mennie Leonardo Granvillihez. Erre Pellea közölte, hogy jószántából soha, legfeljebb fegyverrel kényszeríthetik az oltár elé.

Az idős férfi hálátlannak nevezte a lányát, és kijelentette, hogy Pellea hamarosan vénkisasszony lesz, igazán nincs mire várnia.

– Menj hozzá, kislányom! Nála jobb partit keresve sem találhatnál. Óriási szerencse és megtiszteltetés, hogy éppen te kellesz neki. Nem is értem, mi bajod velem, hiszen kiskorod óta ismered, és eddig úgy tűnt, jól megértitek egymást. El sem tudod képzelni, milyen gazdag és hatalmas leszel mint az ország leendő uralkodójának hitvese.

– Pénz és hatalom! – fújt megvetően Pellea. – Persze téged más sem érdekel.

– A hatalom igenis fontos – bizonygatta az apja sápadtan. – Védelmet jelent, biztonságot. Néha az életet. Értsd meg, beteg vagyok, ki tudja, meddig élek még. Nem akarlak magadra hagyni ezen a világon. Azt szeretném, ha volna melletted valaki, aki vigyáz rád, aki gondoskodik rólad.

Hiába bizonygatta Pellea, hogy neki nem kell szárazdajka, tud ő vigyázni magára, az édesapja

hallani sem akart ilyesmiről. Makacsul ragaszkodott ehhez a frigyhez, és hogy a lány is megértse, miért ilyen eltökélt, elmesélte neki, valójában hogyan halt meg az édesanyja.

– A felkelés utáni években még nem élveztem a Generális feltétlen bizalmát – magyarázta. – Sokan gyanakodva néztek rám, mert egykor a királyi családnak dolgoztam, ezért mellőzött lettem kormányzati körökben. Volt azonban valaki, akit a Generális jobb kezének tartottak. Victor Halma volt a neve...

Pellea megborzongott. Ezt a nevet már ő is hallotta. Victor Halma a Granvillik legszörnyűbb ítéleteinek piszkos kezű végrehajtója volt.

– Ő vetett szemet anyádra – sóhajtott fel fájdalmasan az idős férfi, és egy pillanatra lehunyta a szemét. – Egyfolytában zaklatta, figyeltette, követte, az ajánlataival ostromolta. Anyádnak egy perc nyugta sem volt tőle. Halma képtelen volt beletörődni az elutasításba.

– Ó, szegény anyám! – Pelleának fogalma sem volt, hová akar kilyukadni az apja, hiszen neki mindig azt mondták, hogy az édesanyja egy különösen súlyos influenzajárványban veszítette az életét.

Marallis vett egy nagy levegőt.

– Hiába panaszoltam be az erőszakoskodót, hiába próbáltam megvédeni anyádat. Akkor még senki sem voltam, így aztán senki nem állt mellém, senki sem segített a nagyhatalmú Halmával szemben. És amikor szolgálati útra utaztam Párizsba, a gazfickó kihasználta a távolléteimet, hogy anyád egyedül van, védtelenül. Egyszerűen elraboltatta őt. A fogdmegjeivel a saját lakosztályába hurcoltatta és bezáratta. Ám miközben édesanyád arra várt, hogy Halma megérkezzen, talált a szobában egy tört, és véget vetett az életének, még mielőtt az a szörnyeteg megerőszkolhatta volna.

– De te mindig azt mondtad nekem, hogy...

– Hogy influenzában halt meg. Hát persze. Mi mást mondhattam volna, hiszen gyerek voltál! És akkoriban tényleg volt egy komoly járvány. De anyádat nem az vitte el. Öngyilkos lett, mert nem akart megbecstelenítve élni.

– És Victor Halma?

– Meghalt. Réges-rég. – Az apja tett egy határozott kézmozdulatot, jelezve, hogy szeretné lezárni a témát. – Gondolom, érted, mi az, amit mondani szeretnék, Pellea. Ha akkoriban befolyásos ember vagyok, meg tudtam volna védeni anyádat, és akkor most is élne.

– Mint ahogy akkor is élne, ha nem állsz a Granvillik oldalára a felkelés idején, hanem elmenekülsz a király híveivel együtt – mutatott rá a lány.

Az öreg Marallis úgy tett, mintha ezt meg sem hallotta volna.

– A legkülönösebb az volt az egészben, hogy a történetek után megfordult a szerencsém. Elnyertem a Generális bizalmát, és egyre magasabbra emelkedtem a kormányzati ranglétrán. Ma már befolyásos ember vagyok, úgyhogy nem történhet ilyesmi a családommal. És azt szeretném, ha téged akkor sem fenyegetne efféle veszély, ha én már nem leszek.

Pellea ezek után már megértette az apját, és nagyon hálás volt neki mindenért, amit valaha tőle kapott. De a gondolat, hogy hozzámenjen Leonardóhoz, mégis elviselhetetlennek tűnt számára.

Hát emiatt zokogott a kútnál, és amikor egyszer csak felnézett, észrevette, hogy egy idegen férfi áll tőle alig két lépésre. Monte volt az.

– Jó napot! – villantott a lányra egy ragyogó mosolyt a csinos fiatalember. – Volna kedves elrejteni valahol? Azt hiszem, az örök észrevettek.

És valóban: a következő pillanatban már hallatszott is, hogy az őrség odaér a kapuhoz.

– Siessen! – Pellea az ajtó felé mutatott, aztán bekísérte a férfit a hálószobájába. – Bújjon be oda, a polc mögé! Az öröket meg bízva rám!

Hát ekkor kezdődött. Így lett Pellea akarata ellenére a trónkövetelő cinkosa. És mivel első látásra beleszeretett a titokzatos fiatalemberbe, hamarosan engedett a tüzes ostromának.

A kaland azonban, mint ahogy pár héttel Monte távozását követően kiderült, sajnos nem maradt következmények nélkül. A lány szorult helyzetbe került, és rájött, hogy okosabb igent mondania Leonardónak. Ezzel ugyanis két legyet üt egy csapásra: nemcsak aggódo apját nyugtatja meg, de